

## רע"פ 7807/17 - נאהד סאלח מחאמיד נגד לוקמאן עבד אלטיף מחאמיד, מוחמד עבדאלטיף סאלח מחאמיד

בבית המשפט העליון

רע"פ 7807/17 - א'

כבוד השופט ח' מלצר  
נאהד סאלח מחאמיד

לפני:  
המבקש:

נגד

1. לוקמאן עבד אלטיף מחאמיד  
2. מוחמד עבדאלטיף סאלח מחאמיד

המשיבים:

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: י' גריל, ב' בר-זיו, וא' לוי) בע"פ 17445-04-17 מתאריך 27.09.2017; הודעה מטעם המשיבים מתאריך 17.10.2017

בשם המבקש: עו"ד מחאמיד ג'מאל

### החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: י' גריל, ב' בר-זיו ו-א' לוי) בע"פ 17445-04-17 מתאריך 27.09.2017, בגדרו בית המשפט המחוזי הנכבד ביטל את החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת ה' אסיף) ב-ת"א 733-10-15, מתאריך 22.02.2017, אשר בה התקבלה בקשת המשיב לפי פקודת בזיון בית משפט. במסגרת פסק הדין בית המשפט המחוזי הנכבד השיב את הדיון בעניינם של הצדדים לבית משפט השלום הנכבד כדי שזה יפסוק בו בהתאם למתווה שפורט בפסק הדין.

2. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור - המבקש הגיש בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי

הנכבד וזאת עד להכרעה בבקשת רשות הערעור.

אביא להלן, בתמצית, את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

3. בתאריך 01.10.2015 המבקש הגיש תביעה למתן צו מניעה קבוע וצו עשה כנגד המשיבים, ובמסגרתה הוא טען כי הצדדים הם בעלים ומחזיקים במגרשים סמוכים באותה חלקה, כאשר מאז שנת 1997 הופרש מהחלקה שטח של 189 מ"ר עבור דרך פרטית, אשר המבקש טען כי היא יועדה לשרת אותו בלבד, כי למשיב 1 אין כל זכות מעבר בה, וכי למשיב 2 ישנה זכות מעבר בה לחלקה שלו בלבד (להלן: הדרך).

4. במסגרת התביעה, המבקש טען כי המשיבים ביצעו בנייה, החודרת לדרך באופן שבו הם סגרו את המקום שיועד לחניה בתוך המגרש אותו הם מחזיקים, וכי כפועל יוצא ממעשיהם, לדבריו, הדרך הפכה לחניון פרטי של המשיבים, המחנים שם את רכביהם, ונכנסים לשם רגלית.

5. המבקש עתר איפוא לצו מניעה קבוע, שימנע מהמשיבים לחנות בדרך. כן ביקש המבקש למנוע מהמשיב 1 להשתמש בדרך, ואף לאסור על המשיבים לבצע פעולות בנייה בדרך, כמו גם להרוס כל מבנה שנבנה במתווה הדרך.

6. בתאריך 22.12.2016, לאחר גלגולים שונים שלא מצאתי מקום לפרטם כאן, בית משפט השלום הנכבד (כב' השופטת ה' אסיף) הכריע בתביעה (להלן: פסק הדין האזרחי). במסגרת זו נקבע כי יש להעדיף את גרסת המבקש על פני גרסת המשיבים, וכך נפסק:

"השימוש היחיד המותר בדרך הוא למעבר ברגל או ברכב, והוא מותר רק לבעלי הזכויות בחלקות ב/1-4/ב ולבאי ביתם... ניתן בזה צו מניעה קבוע, האוסר על הנתבעים [המשיבים - ח"מ], או מי מטעמם לחנות בדרך המסומנת "דרך 40", וכן אוסר עליהם לבצע כל פעולת בניה או כל פעולה אחרת בדרך".

7. בתאריך 11.01.2017 המבקש הגיש לבית משפט השלום הנכבד בקשת ביזיון לפי הפקודה, ובמסגרתה הוא טען כי המשיבים מפרים את פסק הדין האזרחי, בכך שהם נכנסים ברכביהם עד לכניסת ביתם "ומחנים את רכבים [כך במקור - ח"מ] בזמנים שונים ולתקופות קצרות" (ראו: סעיף 4 לבקשה).

8. בתאריך 22.02.2017 בית משפט השלום הנכבד, לאחר שמיעת ראיות, קיבל את בקשת הביזיון (להלן: ההחלטה בבקשת הביזיון). במסגרת זו נקבע כי בכל מקרה בו המשיבים יפרו את פסק הדין, בין בעצמם, ובין על ידי אחרים הם יחויבו בקנס בסך של 1,000 ש"ח עבור כל הפרה. במסגרת זו נפסק, בין השאר, כדלקמן:

"עלה בידי התובע [המבקש - ח"מ] להוכיח כי הנתבעים [המשיבים - ח"מ] מעמידים בדרך רכבים, ואינם עושים בה שימוש רק למעבר, כפי שמתיר להם פסק הדין... בפסק הדין, נקבע כי השימוש היחיד המותר בדרך הוא למעבר ברגל או ברכב. נאסרה מפורשות חניה בדרך, ומשמע שנאסרה העמדת רכב בדרך, ולו לשם פריקה או טעינה" (ההדגשה במקור - ח"מ).

9. המשיבים הגישו ערעור על ההחלטה בבקשת הביזיון, ובמסגרתה הם השיגו על ממצאיו של בית משפט השלום הנכבד וכן על פרשנותו להגדרת המונח "חניה".

10. בתאריך 27.09.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את הערעור במובן זה שהוא ביטל את ההחלטה בבקשת הביזיון, וקבע כי בית משפט השלום הנכבד יתן החלטה החדשה בבקשה זו, והכל בהתאם למתווה שפורט בפסק דינו, וכך נקבע:

"אנו סבורים, כי הפרשנות שנתן בית משפט קמא לאמור בפסק דינו ראויה לבחינה מחדש, בשים לב להנחיותינו... כי אנו סבורים שלא היה מקום לפרשנות הצרה ביותר שנתן בית משפט קמא לפסק דינו... בנוסף, אנו סבורים, כי לא היה מקום לקבוע שהסנקציה אותה קבע בית משפט קמא בהחלטתו, תחול בכל מקרה בו יופר פסק הדין "על ידי אחרים"... לפיכך, על בית משפט קמא לבחון את הבקשה להטלת סנקציה לפי פקודת ביזיון בית המשפט, בהתייחס למי שהגיע לביתם של המערערים לפי הזמנתם, כגון, אורח המוזמן לביתם (ולרבות בני משפחתם), או ספק המביא להם סחורה. לכן, ובשים לב לקביעותינו אלה, דהיינו, הן ביחס ליישום הגדרת איסור החניה, והן ביחס לתחולת הסנקציה על "מי מטעמם" של המערערים, אנו מורים על החזרת הדין בתיק בפני בית משפט קמא. בית משפט קמא יבחן, אפוא, מחדש את העדויות שהובאו בפניו, ואת הסרטונים, על מנת לקבוע, לנוכח האמור לעיל, האם הפרו המערערים את פסק הדין, והאם יש הצדקה לנקוט כנגדם בסנקציה לפי פקודת ביזיון בית המשפט?... התוצאה מכל האמור לעיל היא, שהחלטת בית משפט קמא מיום 22.2.2017 - מבוטלת, ובית משפט קמא ייתן את החלטתו החדשה, בהתאם לכל המפורט לעיל" (ראו: עמ' 8-9 לפסק הדין).

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שבפני.

11. בבקשה למתן רשות ערעור המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בעת שנתן פרשנות מרחיבה מדי, לגירסתו למושג "חניה", וזאת, לשיטתו, מעבר לפרשנות שניתנה למושג זה בידי בית משפט השלום הנכבד בפסק הדין האזרחי. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי הנכבד חרג בכך מסמכותו והתערב בפסק הדין האזרחי, שהינו פסק דין חלוט.

בסיכום הדברים, המבקש עותר לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

12. לאחר עיון בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות בשלב זה, תוך שמירת זכויות וטענות הצדדים,

ומבלי להביע עמדה לגופו של עניין, וזאת אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה. הטעם לכך נעוץ בעובדה שהדיון בבקשה לפי הפקודה -טרם מוצה בערכאות הקודמות, שכן הוא הוחזר, כאמור, לבית השלום הנכבד לצורך בחינה מחודשת של הראיות, ויתכן כי הוא יגיע שוב לדיון בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. לפיכך סבורני כי לעת הזו טרם בשלה העת לדון בבקשה למתן רשות ערעור (השוו: רע"פ 5530/16 אופנהיימר נ' המועצה האזורית מנשה (13.12.2016)).

13. טרם סיום אציין כי כעולה מהודעת המשיבים שבכותרת - בתאריך 02.10.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין, מושא הבקשה למתן רשות ערעור שבכותרת. יש להצר על כך שבא-כוח המבקש, נמנע מלציין עובדה זו בבקשה, תוך שהוא מגיש בקשה מקבילה לעיכוב ביצוע לבית משפט זה, ולא אוסיף.

14. סוף דבר - הבקשה נדחית, תוך שמירה של זכויות וטענות הצדדים. נוכח מסקנתי זו, הבקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד - מתייתרת.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשע"ח (17.10.2017).

5129371

ש ו פ ט